

да ся чръвятъ по нѣкога и отъ себеси, да ся трудятъ за да надвижътъ себеси.

Лѣтописи—ти народни, и други памятници, останѣли, споменуважтъ само за еднѣ малкѣ частъ отъ благородны души, што сѣ живѣли на земѣ—тѣ.

А има оште хыліады и хыліады таквы, кои—то безъ да бѣдѣтъ прочюты, всѣкый день прославятъ съ дарбѣ—тѣ на ума си и съ правдивы дѣла имя—то на чловѣка, братство—то, што имѣтъ съ всички—ты благородны хора, братство—то, повтаріамъ, што имѣтъ съ Бога.

Ако спомянуваме тука само добры—ты хора, то н' е, че искаме да измамимъ себе си, н' е, че искаме да видимъ само еднѣ—тѣ хубавѣ странѣ на чловѣчество—то, и да утаимъ, че има на свѣтъ тѣ и много безумны и развратны хора; Развратни—ти и безумни—ти сѣ, истина, много; мы искаме само да посочимъ, че чловѣкъ може да придобие почетъ съ разумъ—тѣ си, може да не ся разврати, може даже въ кое да е врѣмя, въ каквѣ да е степенъ на образование—то му, каква да е честь—та му, може да облагороди себе си съ высокы добродѣтели; и за всичко това има право да приеме почетъ отъ всѣко разумно създание.

Итака, като въздадемъ чловѣку длѣжнѣ—тѣ почестъ, като видимъ, че душа—та му тегли къмъ